

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni . . . . . 20 »
 3 luni . . . . . 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— Confirmarea mandatului de arestare emis prin ordonanța definitivă, de d-l profesor *I. Tanoviceanu*, JURISPRUDENȚA

— Curtea de apel din Galați s. I: *Maria N. Petrovici și Lucreția D. Stănescu cu Gh. Găitan*. (Dacă soțul cotutoarei de fapt răspunde de gestiunea tutelei anterioară căsătoriei?—Efectele interdicțiunii tutorelui de a cumpăra la licitație bunurile mobile ale minorului.—Plasarea capitalului minorilor.—Dacă tutorel e răspunzător de daune interese când a întrebuițat capitalul minorului în folosul său personal.—Art. 347, 348, 390 al. I, 396 și 1398 al. I. c. civ.);

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: Tutela.—Controlul și supraveghere Trib și asupra administrațiunii tutelelor legale. Art. 526 c. civil.

— Casație s. II: Tutela.—Instanța competentă.—Domiciliul minorului.

— Casație s. III: Legea pentru constatarea contribuțiilor directe.—Contravențiune.—Proces-verbal.—Căi de atac.—Apel și recurs.—Neadmisibilitatea revizuirii.—Art. 55, 57 și 93 l. p. constatarea contribuț. directe și 288 și urm. pr. civ.

Confirmarea mandatului de arestare emis prin ordonanța definitivă

Este oare trebuință de a se confirma mandatul de arestare emis prin ordonanța definitivă a judecătorului de instrucțiune?

Tribunalul Dorohoi a admis afirmativa și noi în o notă publicată în *Curierul Judiciar* No. 33 din 7 Mai 1915 am aprobat sentința Tribunalului de Dorohoi și motivarea ei.

Distinsul consilier al Curții de apel București, d-l Ionescu-Dolj, în «*Curierul Judiciar*» No. 67 din 22 Octombrie a. c., nu numai că este de părerea contrarie, dar chiar crede că părerea noastră este o eroare, și are credința că vom recunoaște acest lucru, cunoscându-ne ca un pasionat iubitor de adevăr.

Că nu fac cestiune de amor propriu în cestiunile de știință, și că nu pretind să am darul infalibilității, am dat dovadă chiar în ultima anotare a mea trimisă «*Curierului Judiciar*», și încă nepublicată*), prin care în mod spontan eu, am revenit asupra unei păreri, în care aprobam o deciziune a Camerii de acuzare a Curții de apel Craiova. Cu

*) Vezi No. 69 din 29 Octombrie a. c., în care s'a publicat după trimeterea acestui articol. (N. R.)

atâtmai mult aș reveni fiind îndemnat de un simpatie și eminent magistrat, dacă ar avea dreptate.

Dar părerea mea este că nu are dreptate, și persist să cred și acum, cu toate argumentele contrarii invocate de d-l Ionescu-Dolj, că mandatul de arestare emis prin ordonanța definitivă a judecătorului de instrucțiune are trebuință de confirmare de către tribunal.

Motivul care ne-a făcut să admitem această soluțiune este că legea cerând confirmarea mandatului de arestare pentru garantarea libertății individuale, și nefăcând nicio derogare la această regulă, mandatul emis prin ordonanța definitivă trebuie să fie supus aceleiași regule.

Opiniunea contrarie face o distincțiune în privința confirmării mandatelor între diferitele ordonanțe, însă această distincțiune nefiind în lege o respingem pe baza adagiului *ubi lex non distinguit neque interpretis est distinguere*.

D-l Ionescu-Dolj invoacă însă patru argumente pentru a susține părerea contrarie.

1. *Rațiunea*. Confirmarea are de scop apărarea prevenitului arestat contra omniputenței judecătorului de instrucțiune, însă judecătorul prin ordonanța definitivă este desvestit de afacere.

Răspundem :

Da, este desvestit, dar omniputența sa continuă să-și producă efect, fiindcă mandatul are putere chiar în urma desvestirii judecătorului de instrucțiune. Acest mandat nu are însă pecetia garanției libertății individuale pe care legiuitorul a pus-o în mâna tribunalului, și mandatul de arestare fără această pecetie nu poate trăi decât trei zile, indiferent de orice act or de pasivitate a prevenitului.

2. Legea prin art. 113 pr. pen. ar consacra părerea ce combatem, fiindcă ea spune că după ce se face confirmarea, reconfirmarea intervine din lună în lună până la pronunțarea ordonanței definitive; prin urmare după ordonanța definitivă, nu mai poate fi vorba de confirmare.

Cred că argumentul ce se trage din art. 113 pr. pen. nu are nicio valoare,

Din acest articol, după regulile logice, se poate trage argument de aceia care susțin că nu se poate emite un mandat de arestare prin ordonanța definitivă, fiindcă acest mandat nu poate să fie confirmat sau reconfirmat *până* la pronunțarea ordonanței definitive, el fiind dat chiar *prin* această ordonanță.

Însă această concluziune, singură care se poate trage din termenii art. 113 pr. pen., este respinsă de d-l Ionescu-Dolj, precum o respingem și noi.

Și motivul respingerii?

Este că legiuitorul vorbind de confirmare și reconfirmare până la pronunțarea ordonanței definitive s'a gândit la *eo quod plerunque fit*, la emiterea mandatului în cursul instrucțiunei; nu a voit însă să interzică arestarea prin ordonanța definitivă, fiindcă această interdicție ar fi ușor eludată, de judecătorul de instrucție, emițând prealabil un mandat de arestare și dând în urmă ordonanța definitivă.

Dar tot fiindcă legiuitorul în art. 113 a statuat de *eo quod plerunque fit*, rezultă că, deși în regulă generală confirmarea se face *înainte* de ordonanța definitivă, în cazul când mandatul de arestare este emis chiar prin ordonanța definitivă, confirmarea se face în mod forțat *în urmă*, fiind cu neputință a se face înainte. În adevăr, ceia ce interesează pe legiuitor, nu este data ordonanței, ci confirmarea mandatului de către tribunal, care e indispensabilă pentru validitatea peste trei zile a mandatului de arestare.

3. Se mai spune că după art. 97 și 113 pr. pen., confirmarea se face după raportul judecătorului de instrucție, însă după darea ordonanței definitive, judecătorul nu mai poate face raport, fiindcă este desvestit de afacere.

Răspunsul la această obiecțiune este foarte ușor: judecătorul nu are decât să facă raportul în același timp cu ordonanța, adică atunci când nu este încă desvestit.

De altmintrelea raportul nu este un lucru indispensabil pentru ca tribunalul să se pronunțe asupra confirmării. Ce oare? Dacă judecătorul nu ar face raportul, tribunalul nu ar avea drept să se pronunțe numai după acte, și în lipsa raportului asupra confirmării mandatului?

Cu atât mai mult în caz de ordonanță definitivă, judecătorii găsesc în această ordonanță toate elementele necesare pentru ca să se pronunțe asupra menținerii arestării, chiar fără raport.

4. Se mai invoacă art. 131 și 136 pr. pen. care, între alte efecte, produce și pe acela că transformă durata mandatelor din durată limitată, în durată ilimitată.

De sigur că această afirmațiune nu este întemeiată.

Art. 131 și 136 pr. pen. au fost scrise înainte

de legea din 15 Martie 1902, și de legea organizării judecătorești din 1890, care a instituit confirmarea mandatelor. Înainte de aceste legi, toate mandatele de arestare și chiar de depunere ale judecătorului de instrucție erau pe durată ilimitată, ori când ar fi fost ele emise, prin urmare citatele articole care nu aveau efect să schimbe durata mandatelor înainte de 1890, nu pot să aibă azi un efect care n'a fost în mintea legiuitorului când ele au fost scrise.

Motivele care au fost invocate de d. Ionescu-Dolj spre a susține părerea d-sale, pot dar să fie cu ușurință combătute; mă feresc însă de a califica de greșală o părere care poate să fie susținută, de și ne pare însă mai puțin întemeiată ca părerea contrarie.

Acea părere se întemeiază pe argumentul foarte puternic și greu de combătut că unde legea n'a distins, nici noi nu trebuie să distingem.

În afară de aceasta dacă s'ar face distincțiuni nu știu unde ne vom opri.

În adevăr ce vom decide în cazul când mandatul de arestare a fost emis cu o zi or două mai înainte de ordonanța definitivă? Acest mandat are oare necesitate de confirmare ca toate celelalte mandate date anterior ordonanței definitive?

Dacă are, ce facem cu desvestirea judecătorului și cu raportul pe care el trebuie să'l facă la confirmare?

Dacă nu are trebuință de confirmare, atunci care mai e criteriul distinctiv al mandatelor supuse și nesupuse confirmării?

După d. Ionescu-Dolj se pare că n'ar fi supuse confirmării mandatele de arestare date prin ordonanța definitivă, dar dacă se admite aceeași soluțiune și pentru mandatele emise cu o zi sau două înainte de această ordonanță, nu mai avem nici un criteriu juridic, și facem legea în loc de a o interpreta.

Încă puține cuvinte spre a termina.

Eminentul magistrat ne spune, sfârșind articolul d-sale, că prevenitul nu este obijduit prin soluția pe care o dă, fiindcă el nu are decât să ceară liberarea provizorie de la tribunalul la care este trimis, care se va pronunța de urgență în camera de consiliu.

Răspund că liberarea provizorie și confirmarea sunt lucrări diferite; ori cât ar fi urgența, până să se trimează actele, să se facă repartizarea, cererea de liberare, fixarea termenului și judecata, poate prea bine să treacă o săptămână or 10 zile, dacă nu mai mult, lucru ce nu se poate întâmpla cu confirmarea.

Se mai poate iarăși întâmpla ca tribunalul să-și decline competența, ceea ce iarăși poate provoca întârziere.

De altmintrelea confirmarea vine din oficiu,

iar liberarea provizorie intervine după cerere; legiuitorul a voit ca independent de orice cerere a prevenitului, arestarea preventivă să fie pusă sub supravegherea și controlul tribunalului, a considerat-o cu alte cuvinte ca o cesiune de ordine publică.

Iată de ce cred că oricând ar interveni ordonanța de arestare, trebuie ca ea să fie confirmată sau infirmată de tribunal în termen de trei zile.

24 Octombrie 1915

I. TANOVICIANU

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI S. I

Președenția d-lui AL. BARSESCU, prim-președinte

Audiența dela 2 Iunie 1915

Deciziunea civilă No. 77

Maria N. Petrovici și Lucreția D. Stănescu cu George V. Găitan

Cotutori. — Dacă soțul cotutoarei de fapt răspunde de gestiunea tutelei anterioară căsătoriei — Controversa din dreptul Francez — Inovațiunea legiuitorului român. — Vânzarea de bunuri, fără licitație. — Responsabilitatea tutorelui — Efectele interdicțiunii tutorelui de a cumpăra la licitație bunurile mobile ale minorului — Obligațiunea tutorelui de a plasa capitalurile minorului. — Dacă e răspunzător de daune interese când le-a întrebuințat în folosul său personal. (Art. 347, 348, 390, al. 2, 396 și 1308 al. 1 c. civil).

1. Din dispozițiile art. 347 și 348 c. civil și rațiunea care a avut-o în vedere legiuitorul când le-a edictat, nu rezultă că mama tutrice este obligată să amâne căsătoria până ce consiliul de familie se va întruni și avizul său va rămâne definitiv. Legiuitorul a obligat-o numai să facă cunoscut judecătoriei competente dorința ei de a se recăsători, singura formalitate ce-i este în putință să o îndeplinească. Cât pentru neglijența fie a instanței judecătorești de a convoca consiliul de familie, fie a consiliului de a se întruni și delibera, nu a putut-o face răspunzătoare și încă sub o sancțiune atât de gravă de a pierde de drept tutela și răspunde solidar cu noul soț de toate urmările tutelei, mai ales că o asemenea stare de fapt nu poate dura mult.

2. Față cu principiile generale de drept și echitate: că nimeni nu poate fi pedepsit decât pentru faptele sale și în lipsă de o veche tradiție care făcea în Franța ca, călcând peste aceste principii să se poată susține teza contrarie, legiuitorul nostru a admis sistemul care i s'a părut drept și echitabil, a șters din art. 348 c. civ. cuvintele «posterior căsătoriei» care împreună cu alte considerațiuni, dăduse naștere controverselor în Franța și a dat o redacție identică art. 347 și 348 c. civ., lăsând a se înțelege că și într'un caz și în altul, soțul cotutore nu răspunde decât de gestiunea la care a luat și el parte, cu o agravantă pentru tutrice de a pierde de drept tutela legală și a fi expusă să nu mai fie în urmă menținută în tutelă, dacă s'a căsătorit înainte de a avea avizul consiliului de familie.

3. Cu toate că e necontestat că tutorele conform art. 396 codul civil trebuia să facă vânzarea lucrurilor mobile prin licitație, aceasta fiind o măsură de garanție a minorilor, tot atât de necontestat este că această obligațiune nu poate atrage răspunderea tutorelor decât în caz când prin ea s'a cauzat un prejudiciu minorilor și până la concurența aceluia prejudiciu.

4. Dacă tutorelui îi este interzis să cumpere bunuri

de ale minorilor (art. 390 al. 2 și 1308 al. 1 cod. civ.) sub sancțiunea că minorul ajuns la majoritate să ceară anularea vânzării, pentru a putea fi obligat la daune, ele trebuie să fie dovedite, nerezultând din simpla împrejurare că prețul eșit la licitație a fost mai mic decât acel cu care acele bunuri fuseseră evaluate prin inventar.

5. Nu există nici o dispoziție care să îndreptățască pe consiliul de familie sau pe Tribunal să determine și modul de întrebuințare al capitalului minorilor, tutorele fiind din contră îndreptățit ca sub a sa răspundere, în caz când nu a luat măsurile necesare de asigurare și cu riscul de a fi înlocuit din tutelă pentru incapacitate sau rea administrație, să plaseze cum va crede de cuviință acel capital, dându-l deci și cu dobândă, de altminteri singurul mod de întrebuințare prevăzut de lege sau plătind el dobânda legală în caz de neîntrebuințare sau întrebuințare în folosul său.

Curtea,

Având în vedere apelurile făcute contra sentinței civile a Tribunalului Brăila s. II, No. 46 din 2 Aprilie 1912: atât de reclamantele dela prima instanță Maria N. Petrovici și Lucreția D. Stănescu cu autorizațiunea soților lor cât și de pârâții Gheorghe V. Găitan și Neguța P. Costescu, conexe prin jurnalul acestei Curți No. 1070 din 13 Ianuarie 1912:

Considerând că, expuse fiind faptele procesului, mai înainte însă de a intra în examinarea temeiniciei acțiunii și cererii reconvenționale, trebuie stabilite mai multe chestiuni de drept cari înlesnesc examinarea afacerii și de rezolvarea cărora depinde soluțiunea multor puncte deduse în dezbateri și anume:

Dispozițiunile art. 347 c. civ. sunt îndeplinite prin simplul fapt că tutricea care voia a trece în a doua căsătorie a cerut tribunalului să convoace consiliul de familie, dar s'a căsătorit mai înainte ca el să se întrunească și să-și dea avizul?

În cazul când această singură cerere nu ar fi suficientă și deci dorința legiuitorului n'a fost îndeplinită, cotutorele — căci numai de el Curtea urmează să se intereseze, pretențiunile reclamantelor în privința tutelei fiind stinse după cum se va arăta prin confuziune — răspunde și de gestiunea anterioară căsătoriei? și în fine

Responsabilitatea unui asemenea cotutore este ca aceea a unui adevărat codebitor solidar sau numai a unui simplu garant? Și în specie, cotutorele G. G. Găitan, după moartea tutelei Neguța P. Costescu, răspunde el de jumătate din suma ce amândoi împreună ar fi urmat să o plătească reclamantelor pentru gestiunea lor posterioară căsătoriei?

Considerând, în ceiace privește prima chestiune, în scopul apărării intereselor minorilor — cari prin trecerea mamei în a doua căsătorie ar putea fi periclitate, întru cât ea își pierde libertatea de acțiune și se supune autorității soțului care în realitate lucrează pentru dânsa — prin art. 347-348 cod. civ. i s'a pus îndatorirea ca mai înainte de a se recăsători să ceară dela instanța competentă, Tribunalul sau judecătorie de ocol, convocarea consiliului de familie pentru ca acesta, având în vedere moralitatea, solvabilitatea aceluia pe care voeste să-l ia în căsătorie, să hotărască dacă trebuie să o lase sau nu în tutelă, numindu-i în primul caz ca cotutore pe acest al doilea bărbat;

Considerând că, din aceste texte și rațiunea care a avut-o în vedere legiuitorul când le-a edictat, nu rezultă că mama tutrice este obligată să amâne căsătoria până ce consiliul de familie se va întruni și avizul său va rămâne definitiv, legiuitorul a obligat-o numai să facă cunoscut judecătoriei competente dorința ei de a se recăsători, singura formalitate ce-i este în putință să o îndeplinească, cât pentru neglijența fie a instanței judecătorești de a convoca consiliul de familie, fie a consiliului de a se întruni și delibera, nu a putut-o face răspunzătoare și încă sub o sancțiune atât de gravă de a pierde

de drept tutela și răspunde solidar cu noul soț de toate urmările tutelei, mai ales că o asemenea stare de fapt nu poate dura mult, odată instanța judecătorească înștiințată; iar actele făcute în acest interval de cotutori se pot ataca de minori la majoritate dacă le găsim dăunătoare intereselor lor (art. 1157 și urm. cod civ.);

Că, de aceea, în lipsă de un text precis, susținătorii părerei contrarii sunt siliți să recunoască cel puțin că mama tutrice nu este obligată să amâne căsătoria până ce avizul consiliului de familie va rămâne definitiv, dar că este obligată, susțin dânsii, să aștepte acest aviz, făcând, cu modul acesta, o distincțiune pe care legea nu o face;

Că, deci, acesta fiind înțelesul art. 347 cod civ. și întru cât din actele aflate în dosarul tutelei se constată că mama tutrice Neaguța P. Costescu a făcut cunoscut tribunalului că voeșle a trece în a doua căsătorie cerând în acest scop convocarea consiliului de familie, că a așteptat o lună fără ca consiliul să se întrunească și să-i dea avizul și că apoi s'a căsătorit, ea și-a îndeplinit obligația impusă de lege și a evitat astfel decăderea și responsabilitățile anume prevăzute;

Considerând că, admitând că mama tutrice nu și-a îndeplinit în total obligațiunea impusă prin art. 347 c. civ. și ca consecință a pierdut de drept tutela legală, nu se poate contesta însă, căci doctrina și jurisprudența o recunosc, că, consiliul de familie e îndreptățit să o aleagă din nou tutore având pe noul soț de cotutore, de oarece ea a pierdut tutela prin o neglijență și nu a fost nici exclusă nici destituită, cazurile de incapacitate de a fi din nou ales tutore prevăzute de art. 386 c. civ. fiind aplicabile prin a fortiori și în materie de tutelă legală. Și întrucât tot din actele aflate în dosarul tutelei se mai dovedește, că consiliul de familie refuzând în două rânduri să o mențină în tutelă, tribunalul substituindu-se în dreptul său, prin hotărârea No. 363 din 14 Mai 1896, rămasă definitivă, a menținut-o, indiferent dacă această nouă tutelă se va considera ca tutelă dativă, după cum dealtminteri o considera și tribunalul, de oarece obligă pe ambii cotutori să depună fiecare câte o cauțiune de 3.000 lei și compturi de gestiune, sau ca tutelă legală, căci tutela cotutorelui care ne interesează în specie este în toate cazurile dativă, trebuie să se recunoască că, pe baza menționatei hotărâri și a efectelor sale dela încetarea de drept a tutelei legale, a început a continua o nouă tutelă. Că așa fiind, tutricea și cotutorele nu au ținut un singur moment tutela în contra legei și nu a putut să li se atragă consecințele unei asemenea tutele, iar în cazul cel mai rău pentru dânsii, nerecunoscând acestei hotărâri efectul retroactiv pe care îl au în principiu toate hotărârile judecătorești, tutela ținută în contra legei nu ar putea fi decât aceea dela căsătorie până la data hotărârii;

Considerând că, dacă, trecând peste toate aceste considerente pe cari Curtea le găsește juste și întemeiate și admitând ipotetic că tutricea Neaguța P. Costescu a pierdut de drept tutela legală și nu a mai putut fi menținută sau numită de tribunal substituit consiliului de familie, așa că tutela sa posterioară căsătoriei este o tutelă în contra legei, rămâne atunci, pentru a ajunge la soluțiunea afacerii, ca Curtea să examineze dacă soțul cotutore G. G. Găitan răspunde solidar cu tutorele și de gestiunea anterioară căsătoriei sau numai de cea posterioară;

Considerând că, deși interesul unei examinări mai amănunțite asupra acestei chestiuni care a dat naștere la o mare controversă în Franța, nu se poate contesta, în cazul de față, nu prezintă însă o mare utilitate practică servind numai a arăta că legiuitorul nostru care copia codul Napoleon, găsindu-se în fața a două sisteme cu totul contrare unul altuia, a adoptat pe acela ce i s'a părut mai conform cu echitatea și cu principiile generale de drept și adevăr;

Într'un prim sistem susținut netăgăduit de întreaga jurisprudență și marea majoritate a doctrinei, se pretinde că responsabilitatea cotutorelui de fapt, adică a

aceluia care n'are autorizarea consiliului de familie este nelimitată și răspunde de toate urmările tutelei fără drept conservată «*indument conservé*» sprijininduși părerea:

Pe antiteza ce există între dispozițiunile art. 396 și 395 c. civ. fr. corespunzătoare art. 348 și 347 din cod civil român, căci pe când în art. 396, se prevede că dacă mama a convocat consiliul de familie și a menținut-o în tutelă, soțul devenit cotutore rămâne răspunzător cu dânsa de gestiunea posterioară căsătoriei; în art. 374 care se ocupă de cazul când o asemenea formalitate nu s'a îndeplinit și soțul a devenit un cotutore de fapt nu se mai spune că rămâne răspunzător numai de gestiunea posterioară căsătoriei, ci «*de tout les suites de la tutelle indument conservés*»;

Pe tradiția vechiului drept francez și nimic nu autoriză, pretind dânsii, a crede că redactorii codului au voit să înoveze asupra acestui punct, mai ales că cu ocazia discuției codului se propuse un articol care să limiteze responsabilitatea tutorelui de fapt numai la gestiunea posterioară căsătoriei, articol care a fost șters și nu se mai găsește în relația definitivă și în fine,

Pe culpa cotutorelui și tutricei cari au putut evita această responsabilitate și nu au făcut-o;

Iar în al doilea sistem, având autoritatea lui Laurent și Demolombe, se limitează din contră responsabilitatea soțului cotutore numai la gestiunea posterioară căsătoriei, invocând în sprijinul părerii lor și combaterea părerei contrarie următoarele motive:

Că, în lipsă de un text precis și categoric, o simplă antiteză între două texte de lege nu este suficientă să facă pe cineva răspunzător de o gestiune la care nu a luat parte;

Că din textul legii care declară că soțul cotutore este răspunzător de toate urmările tutelei fără drept conservată, rezultă din contra că el răspunde numai de gestiunea posterioară căsătoriei, căci numai cea gestiune este fără drept conservată;

Că în fine, din observațiunile făcute tribunalului, reese că cuvintele «*toutes les suites*» au fost întrebuițate nu pentru a întinde responsabilitatea cotutorelui și la gestiunea anterioară căsătoriei, ci pentru a arăta că se aplică atât în caz de lipsă de gestiune cât și în caz de gestiune contra legei care durează până la numirea unui alt tutore;

Că, deci, față cu principiile generale de drept și echitate: că nimeni nu poate fi pedepsit decât pentru faptele sale, iar nu și pentru faptele altuia, la care el nu numai că nu a luat parte dar de cari nici nu a avut cunoștință și nu le-a putut împiedica și în lipsă de o veche tradiție care făcea în Franța ca călcând peste aceste principii să se poată susține teza contrarie, legiuitorul nostru a admis sistemul care i s'a părut drept și echitabil, a șters din art. 348 c. civ. cuvintele «*posterior căsătoriei*» cari împreună cu alte considerațiuni, dăduse naștere controversei în Franța, și-a dat o redacție identică art. 347 și 348 c. c. lăsând a se înțelege că, și într'un caz și în altul, soțul cotutore nu răspunde decât de gestiunea la care a luat și el parte, cu o agravantă pentru tutrice de a pierde de drept tutela legală și a fi expusă să nu mai fie în urmă menținută în tutelă dacă s'a căsătorit înainte de a avea avizul consiliului de familie. Orice altă interpretare conduce la soluțiunea stranie ca un cotutore de drept care administrează deci în baza avizului Consiliului de familie să fie, după legea noastră, răspunzător și pentru gestiunea anterioară căsătoriei;

Considerând că în ceiace privește a treia chestiune în fapt e necontestat că apelanta intimată Neaguța P. Costescu a încetat din viață în cursul instanței de apel și reclamantele ficele și singurele sale moștenitoare, au primit moștenirea fără beneficiu de inventar, așa că au devenit în acelaș timp creditoare și debitoare, făcându-se o confuziune de drepturi cari, după cum prevede art. 1154 c. civ., a stins amândouă drepturile, activ și pasiv, sau mai exact zis a pus pe reclamantele

creditoare în imposibilitate de a-și mai exercita drepturile lor; și ca consecință acestui principiu legiuitorul prin art. următor 1155 stabilește o altă regulă generală, enunțată deja, și prin art. 1048 c. civ. și anume: că confuziunea care se îndeplinește în persoana unui creditor, după cum este în specie atunci când moștenește pe un codebitor solidar, nu folosește celui alt codebitor ci micșorează numai datoria cu partea codebitorului în persoana cărui s'a făcut confuzia;

Că deci, toate sumele de bani ce s'ar constata că Neguța P. Costescu urmează să le plătească reclamantelor Maria N. Petroviță și Lucreția D. Stănescu s'au stins prin confuziune și reclamantele nu mai pot exercita dreptul lor și cere obligarea la plată, așa că și acțiunea și apelul reclamantelor în ceea ce privește pretențiunile lor în contra fostei tutrice Neguța P. Costescu și apelul acestei intimatului Neguța P. Costescu contra hotărârii condamnatorii—asupra cărora de altminteri părțile nici nu au mai pus concluziuni—rămân fără nici un interes și cată să fie respinse și;

Că în privința sumelor la plata cărora intimatul apelant G. G. Găitan ar urma să fie obligat împreună cu numita fostă tutrice, reclamantele își pot exercita drepturile lor de creditoare numai pentru jumătate, în caz bine înțeles când Curtea va decide că soțul cotutore este un adevărat codebitor solidar cu soția sa pentru gestiunea posterioară căsătoriei iar nu un simplu garant;

Considerând că, asupra acestui punct răspund art. 347 și 348 c. c., care declară pe mama remăritată responsabilă solidar cu noul ei bărbat de administrația tutelei, fie de drept, fie de fapt, stabilind astfel o solidaritate legală prevăzută de art. 1141 c. civ. și bazată pe principii generale de drept, că întrucât conform legii amândoi soții sunt însărcinați cu administrarea întregii averi, iar nu fiecare cu o parte, numai în caz când administrarea lor a fost făcută cu neglijență, cu rea credință etc., și s'au cauzat daune minorilor, amândoi în solidar trebuie să le plătească așa că dispozițiile art. 1055 c. c. privitoare la solidaritatea convențională nu și pot avea aplicarea în cazul de față, supus însă altor reguli speciale prevăzute de art. 347, 348, 1048 și 1051 c. civ.;

Că, dar, din toate sumele de bani ce Curtea va găsi că foștii tutori Neguța P. Costescu și G. G. Găitan urmează să le plătească solidar reclamantelor, numai jumătate din ele va privi pe cotutorele Găitan);

Având în vedere că, capitolul V este privitor la daunele ce se pretind de reclamante că li s'au cauzat prin reaua administrație a tutorilor;

Reclamantele pretind că tutorii lăsând timp de doi ani la Casa de depuneri o sumă de 25351 lei provenită din vânzarea vitelor și uneltelor agricole și a unei alte sume de 6900 lei rezultată din încasarea unei creanțe, în loc să le plaseze cu o dobândă mare, le-a cauzat daune;

Având în vedere că, în codul nostru civil, nu există nici o dispozițiune care să prevadă modul cum tutorele trebuie să plaseze capitalurile minorilor, el este dator a îngriji ca un bun părinte de familie de averea minorilor cu riscul de a fi îndepărtat din tutelă în caz de rea credință sau incapacitate. Deci cotutorele G. G. Găitan nu poate fi răspunzător de daune pentru că în aprecierea sa a găsit mai bine a depune aceste capitaluri la Casa de depuneri și nu le-a întrebuințat în alt mod, mai ales când Tribunalul Brăila, urmând norma urmată de majoritatea tribunalelor din țară, îl invitase să depună aceste sume de bani, așa că apelul reclamantelor contra hotărârii tribunalului care le respinge acest cap de cerere este nefondat;

Având în vedere că, reclamantele pretind 3500 lei

1) Aci urmează mai multe considerente de fapt cari s'au suprimat, pentru că nu puneau în discuțiune nici o chestiune de drept, ci socoteli relative la gestiunea tutelei.

daune rezultate din faptul că tutorii au vândut fără licitație publică și pe un preț de 2500 lei, construcțiunile de lemn făcute pe moșia Morotești, ținută în arendă de autorul lor P. Marcovici, evaluate de pe inventar la suma de 10000 lei;

Considerând că, e necontestat că tutorele conform art. 396 c. c. trebuia să facă această vânzare prin licitație, aceasta fiind o măsură de garanție a minorilor, dar tot atât de necontestat este că această obligațiune nu poate atrage răspunderea tutorilor decât în caz când prin ea s'a cauzat un prejudiciu minorilor și până la concurența celui prejudiciu; ori în specie, nu s'a făcut dovada că aceste construcțiuni de lemn cari servise mai mulți ani la exploatarea moșiei și cari la terminarea ei trebuiau ridicare, valorau mai mult decât suma rezultată din vânzare căci simpla evaluare a lor pe timpul când se găseau servind la exploatare nu este suficientă să facă dovadă prejudiciului și a cuantumului ei, așa că acest cap de cerere admis de tribunal urmează a fi respins de Curte;

Considerând că, o altă daună în sumă de 3100 lei ce se pretinde de reclamante că au suferit-o prin faptul că cotutorele Găitan a cumpărat de data asta la licitație publică mai multe unelte agricole ale lor, este nedovedită și urmează a se respinge de Curte, deși admisă de tribunal, căci dacă tutorei îi este interzis să cumpere bunuri de ale minorilor, art. 390 al 2 și 1308 al. 1 c. civil, sub sancțiunea că minorele ajuns la majoritate să ceară anularea vânzării ceace în specie nu s'a făcut, pentru a putea fi obligat și la daune trebuia să fie dovedite, ele nerezultând din simpla împrejurare că prețul eșit la licitație a fost mai mic decât acela cu care odată de mult acele bunuri fusese evaluate prin inventar, de oarece au putut, după cum natural este să se deprecieze prin uz, vechime etc. așa că apelul cotutorei Găitan și asupra acestui punct este întemeiat;

Având în vedere că, reclamantele se mai plâng că tutorii în loc să plaseze capitalul lor așa ca să le producă un venit mai mare, l'au ținut și l'au întrebuințat chiar în folosul lor, plătind numai procente legale și cauzându-le astfel un prejudiciu de 15000 lei pe care urmează să-l repare;

Având în vedere că legiuitorul prin art. 339 și 400 c. civil pune obligațiune tutorei care n'are uzufructul legal că atât capitalul minorilor cât și sumele de bani rămase din venit după plata datoriilor, cheltuielile necesare făcute ca educația, întreținerea minorilor și administrarea averii lor, capitalizându-le să le întrebuințeze dându-le cu dobândă, sub sancțiune în caz de neobservare ca după un termen de 6 luni, începând în ceea ce privește capitalul propriu zis, de când a intrat în mâinile lui și dela finele fiecăruia an în privința veniturilor capitalizate, de oarece numai după depunerea compturilor se poate ști dacă a rămas ceva din venit și cât anume să plătească fără nici o panere în întăzire o dobândă care conform art. 1083 c. c. nu poate fi decât dobândă legală afară numai dacă se va face dovada că i-a fost cu neputință a le întrebuința, motiv inadmisibil azi când cu multă ușurință se poate întrebuința cumpărând efecte publice;

Că, nu există, după cum s'a mai arătat, nici o altă dispozițiune care să îndreptățească pe consiliul de familie sau pe tribunal să determine și modul de întrebuințare al capitalului minorilor, tutorele fiind din contră îndreptățit ca, sub a sa răspundere, în caz când nu a luat măsurile necesare de asigurare, și cu riscul de a fi înlocuit din tutelă pentru incapacitate sau rea administrație, să plaseze cum va crede de cuviință acel capital, dându-l deci și cu dobândă, de altminteri singular mod de întrebuințare prevăzut de lege—sau plătind el dobândă legală, în caz de neîntrebuințare sau întrebuințare în folosul său, legea nefăcând vre-o distincțiune, dar fără nici un altfel de daune-interese pentru acelaș rezon că legea nu-l prevede;

Considerând că, deși în doctrină și jurisprudență se

discută mult chestiunea de a se ști dacă obligațiunea tutorilor de a plasa capitalul minorilor constituie o obligațiune de a face, care în caz de neexecutare se transformă în daune-interese (art. 1075 c. civ.) sau o obligațiune care are de obiect numai o sumă de bani, la care în caz de neexecutare daunele interese nu cuprind decât dobânda legală (art. 1088 c. civ.), cum însă necontestat este că tutorii pot din aceste două feluri de obligațiuni, raționamentul juridic, logic și natural ce se deduce din împrejurarea că în articol special care se ocupă de consecințele neexecutării obligațiunii tutorului de a plasa capitalul minorilor se prevede în caz de neexecutarea obligațiunii, numai plata unei dobânzi legale, este că legiuitorul a voit să considere acest fel de obligațiune ca o obligațiune care are de obiect o sumă de bani iar nu ca obligațiune de a face;

Că, așa fiind, și întrucât și stabilit este că cotutorul Găitan a plătit o dobândă de 6% după cum rezultă din compturile depuse și aprobate de consiliul de familie (Vezi dosarul tutelei vol. 2, pag. 142 și 143) mai mare deci decât dobânda legală și că această dobândă s'a primit deja de reclamante, foaștele minore, cerințele legii au fost cu prisosință îndeplinite și dănselu nu mai pot pretinde azi și daune interese, sub orice formă s'ar cere ele;

Și aci este locul a se răspunde obiecțiilor ce în timpul discuției procesului s'au ridicat în mai multe rânduri de apelantele reclamante că cotutorul Găitan nu mai poate pune concluziuni în privința punctelor ce a avut câștig de cauză prin hotărârea tribunalului și nu le-a apelat, constituind în privința lor lucru judecat, că nu se apelează motivele unei hotărâri, și odată apelul făcut, afacerea dedusă din nou în examinarea instanței judecătorești, este dedusă în întregimea ei, fără a se putea schimba bine înțeles baza juridică fixată la prima instanță;

Considerând că în urma acestor constatări de drept și de fapt, adunând toate sumele de bani ce Curtea a găsit că cotutorele Gh. Gh. Găitan, urmează să le plătească singur reclamantelor, dă în total suma de lei . . . în care intră și dobânda compusă, adică procentele la procente, de oarece regula privitoare la anatocism, nu-și are aplicarea în materie de tutelă, unde sunt dispozițiunile speciale ale art. 399 și 400 c. c. cari prevăd acest fel de dobândă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim-președinte Al. Bărsescu, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) A. Bărsescu, N. Dimitrescu, V. Bălășescu, C. Vasiliu

Opinie

Subsemnatul difer de soluțiunile majorității și sunt de părere a se admite în parte apelul și reclamațiunea d-nelor Petrovici și Stănescu cu privire la următoarele puncte care formează obiectul ei.

1) În ce privește chestiunea dacă cotutorele răspunde și de gestiunea anterioară căsătoriei în cazul când tutricea legală s'a căsătorit, ca în specie, fără a obține mai întâi avizul favorabil al consiliului de familie în sensul de a i se lăsa tutela tot ei și viitorului soț;

Având în vedere că textul art. 347 din codul nostru civil care regulează această chestiune fiind reproducerea art. 345 din codul civ. francez, trebuie să ne raportăm la lucrările pregătitoare ale acestei legi și la luminile doctrinei franceze, spre a sesiza spiritul și întinderea de aplicare a dispozițiunilor acestui text, cu toate consecințele ce decurg din neobservarea lui, că în această privință, majoritatea doctrinei și jurisprudenței franceze interpretă termenii art. 395 cod. civ. francez în sensul că viitorul soț care împreună cu mama tutrice a înfrânt dispozițiunile acestui text, este solidar răspunzător, și de gestiunea tutelei, pe nedrept conservată, cum se exprimă art. 395, anterioară căsătoriei, fără rezerve nici limită. «Este un fel de penalitate civilă, se exprimă Ambroise Colin și Capetant în cursul lor de drept civil vol. I p.

471, de acord cu alți autori ca Baudry Lacantinerie, Aubry et Rau, Planiol etc. cu care legea îl lovește pe bărbat pentru a nu fi sugerat femeiei gestul ce avea de îndeplinit, dat fiind că cu probabilitate, influența lui s'a exercitat asupra ei chiar înaintea momentului precis al căsătoriei»;

Având în vedere că această interpretare care domină doctrina și jurisprudența franceză, întemeiată pe considerațiunea arătată, își are sprijinul ei în însăși lucrările pregătitoare ale legiutrei civile franceze, care denotă în mod destul de limpede intențiunea legiuitorului, prin generalitatea termenilor întrebuințați în art. 395, de a înlătura în cazul de față orice distincțiune între gestiunea tutelei posterioară căsătoriei și administrațiunea ei anterioară. În adevăr, după cum demonstrează Aubry et Rau, cu prilejul făuririi textului art. 395 în forma sa definitivă și actuală, s'a suprimat dintr'ansul termenii cari prevedeau această distincțiune și cari erau înserați la origine în acest text. Diferitele relațiuni la art. 395, prezentate fie de comisiune, fie de secțiunea de legislație a Consiliului de Stat, fie de tribunal indicau formal, susțin acești autori, că al doilea bărbat, nu trebuie să fie răspunzător decât cu începerea noii căsătorii, iar ștergerea expresiunilor destinate să consacre această țăr murire a responsabilității bărbatului, în urma conferinței ținută cu tribunalul, nu se poate explica decât printr'un revirement de idei asupra oportunității distincțiunii pe care avea drept obiect să o sancționeze Explicațiunea dată de acești autori se confirmă, dacă se compară art. 12 devenit art. 395, în prima sa redacțiune propusă de Bigot de Préamneux (reprodus în Fenet «Recueil complet de travaux préparatoires du code civil» X p. 372), cu termenii aceluiași text în redacțiunea sa actuală, în legătură cu cele petrecute cu prilejul conferinței ce a ținut cu tribunalul, Berlier, propunătorul redacțiunii definitive. Cu privire la această conferință Locrey în lucrarea sa «Legislation civile, commerciale et criminelle de la France» vol. VII pag. 101, constată că asupra cuvintelor «de toutes les suites» din textul art. 395, tribunalul și-a făcut observațiile sale prin tribunalul Leroy, care a declarat următoarele: «mama care se remărită, nu trebuie să-și peardă de plin drept tutela, căci ea se poate găsi într-o pozițiune în care chiar interesele copiilor s'o constrângă de a se recăsători; trebuie atunci ca familia să decidă și mai trebuie ca al doilea bărbat să răspundă de gestiunea chiar anterioară noii căsătorii». De aci reese lămurit că intențiunea legiuitorului francez, a fost de a supune pe viitorul soț la o răspundere nelimitată și solidară cu tutricea mamă de gestiunea tutelei chiar anterioară căsătoriei, sancțiune pe care trebuie să o suferă soții Găitan, cotutorii reclamantelor, ca unii ce au înfrânt dispozițiunile destul de categorice ale citatului text, căsătorindu-se înainte ca Consiliul de familie să-și fi dat avizul cerut de lege;

Având în vedere că apelantul Găitan, spre a se sustrage de la rigorile legii civile care-l supune la această consecință gravă pentru dânsul, dar totuși prevăzută de ea, pretinde că textul art. 395 nu i poate fi aplicabil, pe motivul că înainte de a se căsători cu mama reclamantelor, aceasta a cerut avizul consiliului de familie și că e suficient a îndeplini această formalitate pentru ca exigențele legii să fie satisfăcute;

Având în vedere că această apărare a sa nu poate fi întemeiată, căci a admite interpretarea dată de apelant înseamnă a ne depărta și de litera și de spiritul legii. E inexact că legea se mulțumește cu o simplă cerere a mamei de a i se lăsa tutela și că aceasta se poate recăsători înainte ca Consiliul de familie să se pronunțe, așa că acesta să se găsească într'un moment dat în fața unui fapt îndeplinit înainte de a-și fi emis avizul său favorabil, aviz cu efect atributiv, iar nu declarativ, în raport cu natura materiei în care e chemat a decide. Cu privire la acest punct, doctrina franceză reprezentată prin Planiol, Laurent, Demante, Marcadé etc sunt de opinie, cu drept cuvânt, că pentru ca mama să nu fie decăzută din tutelă, trebuie ca Consiliul

de familie, în prealabil să se reunească, spre a examina, cum susține Marcadé (vol. II No. 187) «caracterul, moralitatea, capacitatea și calitățile diverse ale viitorului tată al copiilor și să judece dacă convine să se păstreze mama ca tutrice, dându-i acest tată vitreg ca cotutore»;

Având în vedere că a admite că mama tutrice se poate recăsători înainte de a se pronunța consiliul de familie, e a lipsi pe minori de una din cele mai serioase garanții voite de lege, în scopul ca viitorul soț să nu intre de fapt în stăpânirea averii minorilor și să o supună la riscuri posibile, înainte de a fi desemnat cotutore, punându-se la adăpostul nerespensabilității bazată tocmai pe faptul că datorită culpei sau neglijenței sale, toate aceste riscuri au avut loc la o dată când consiliul nu-i conferise această calitate;

Că dar e neîndoios că apelantul Găitan nu se poate prevala de faptul că mama reclamantelor a aruncat la tribunal o petițiune prin care cerea să i se lase tutela ei și viitorului ei bărbat, rezolvată favorabil de tribunal după lungi trăgăniri, și cu toată opunerea consiliului, întrucât nu în aceasta constă formalitatea pretinsă de lege, ci în însuși avizul Consiliului de familie prin care trebuia rezolvită în prealabil o asemenea cerere;

Având în vedere că apelantul Găitan mai susține că legiuitorul român a părăsit sistemul legiuitorului francez și că a modificat textul art. 347 din codul nostru civil corespunzător art. 395 francez, în sensul că face pe bărbatul cotutore, care a înfiânt dispozițiile acestui text, răspunzător numai de gestiunea tutelei posteroare căsătoriei, prin împrejurarea că a suprimat din dispozițiile art. 348 care e corespunzător art. 396 cod. civ. francez, expresiunile finale, «posteroare au mariaje», unificând textele art. 347 și 348 prin limitarea răspunderii soțului la gestiunea posteroară căsătoriei, iar în ce privește condițiunea cerută de art. 395 francez, că mama trebuie nu numai să ceară a i se lăsa tutela, dar să aștepte și avizul consiliului înainte de a se căsători, textul român n'ar cere și îndeplinirea acestei din urmă condițiuni;

Având în vedere că, din comparațiunea textelor corespunzătoare, franceze și române, nu reese de loc că legiuitorul român să fi inovat în această materie, depărtându-se de la sistemul francez, că dacă ar fi intenționat să ușureze situația cotutorului, ar fi spus-o formal, mai ales că cunoștea controversa, iar cunoscând-o ce era mai lesne decât s'o curme printr'o dispoziție contrarie a legii expres formulată? Împrejurarea că din art. 348 s'a suprimat expresiunile: «posteroare au mariaje», nu e de loc decisivă în sensul unei interpretări protivnice, pentru că această suprimare s'a făcut într'un alt text, art. 348 c. civ., pe când chestiunea ce urmează a fi rezolvită depinde de interpretarea textului art. 347 care cuprinde sediul acestei materii, așa că, dacă s'ar admite o modificare, ceiace nu e probabil, cel mult sfera de aplicare a art. 348 ar urma să sufere influența termenelor art. 347, nici într'un caz însă interpretarea dispoziției art. 347, nu poate fi subordonată întinderii de aplicare a art. 348 de care primul text e strein, acest al doilea text raportându-se la responsabilitatea cotutorilor legalmente numiți;

Având în vedere, tot cu privire la deosebirea de redacție asupra chestiunii dacă tutricea se poate recăsători fără a aștepta ca consiliul de familie să dea soluție cererii sale de a i se lăsa tutela, că contrariul reese din modul de redacțiune al textului art. 347, care nu se deosebește în acest punct în esența sa de textul francez, chiar dacă nu constituie o copie fidelă a acestui din urmă text, de oarece art. 347 se exprimă în termeni neîndoelnici în chipul următor: «dacă mama tutrice va voi a trece în a doua căsătorie, este datoare mai înainte de a se căsători, a cere consiliului de familie, ca acesta să hotărască» etc., apoi posterior ambelor aceste cerințe: cererea mamei și hotărârea consiliului, textul adaugă: «în lipsa acestei formalități» etc. De care formalitate poate fi vorba, de simplul fapt al prezentării unei cereri,

sau chiar de faptul că adunarea consiliului, a avut loc și și-a dat avizul? De sigur că și gramatical și logic vorbind, spre a se considera formalitatea îndeplinită, e necesar ca însuși consiliul să se adune, căci altfel legea după ce vorbește în termeni egali de cererea mamei ca și de adunarea consiliului, nu ar fi avut nici un sens să prevadă o sancțiune în cazul lipsei acestei formalități, numai în ipoteza că consiliul n'a fost sesizat de o cerere din partea mamei, iar nu și în aceia că nu hotărâse nimic în privința ei; că acesta e înțelesul legii, reese și din termenii art. 348, care începe în chipul următor: «Când consiliul de familie, adunat după lege, nu lasă tutela asupra mamei» etc. Va să zică, legea nu se mulțumește cu o simplă cerere, ci, pretinde chiar întrunirea consiliului de familie, ca o condiție sine qua non, pentru a se putea considera cererea tutricei ca fiind făcută cu observarea prescripțiilor ei;

Pentru toate aceste motive, suntem de părere că apelantul Găitan, trebuie să răspundă și de urmările gestiunii tutelei anterior căsătoriei, nedrept păstrată de tutrice, suprimarea acestor din urmă expresiuni din textul român, neavând nici o influență asupra acestei soluțiuni, pentrucă ele sunt înlocuite prin expresiunile «ce a ținut în contra legii», expresiuni similare tot așa de puternice și decisive în cauză;

Având în vedere că solidaritatea cotutorilor bazându-se pe ideea de culpă comună, întrucât înfrângerea legii constituie o penalitate de egală răspundere pentru ambii soți, în virtutea principiilor dela materia solidarității și confuziunii, soția fiind actualmente încetată din viață și reprezentată în ce privește partea sa de răspundere, prin reclamante, ca succesoare legale, apelantul Găitan trebuie să răspundă de jumătate din datoria contractată față de minorii deveniți majori, și anume, în ce privește sumele de lei 316 și 62512 lei 24 bani, admise de tribunal, contra tutricei și pe care le admitem și noi ca întemeiate pentru motivele date de tribunal. Aceste sume reeduse la jumătate fac suma de 32156 lei 12 bani. Din această sumă câtă a se scădea lei 5161 bani 37, cu cari reclamantele sunt datoare către Găitan, ca efect al compensațiunii dintre dota de 25000 lei, cuvenită lui Găitan și sumele ce suntem de părere cu majoritatea Curței, pe aceleași motive, că Găitan le datorează acestora, din gestiunea sa posteroară căsătoriei, așa că rămâne din întreaga gestiune un sold în favoarea reclamantelor apelante în sumă de lei 27374 bani 75 cu procente legale, pe cari apelantul Găitan trebuie obligat să le-o răspundă;

În ce privește daunele provenite din rea administrare, ne deosebim de majoritate și în ce privește suma de lei 150000, reclamată de d-nele Petrovici și Stănescu, provenite din faptul că cotutorele Găitan în loc să fructifice cât mai mult capitalul minoarelor aflat în mâinile sale, l'a speculat pentru sine și în folosul său exclusiv. Cu privire la acest cap de cerere, suntem de părere că apelantul Găitan, e ținut să le răspundă suma de 75000 ce reprezintă $\frac{1}{2}$ din valoarea daunelor ocazionate pe următoarele motive:

Având în vedere că, din lucrările cuprinse în dosarul tutelei, se constată în fapt că cotutorii soții Găitan, au păstrat asupra lor timp de mai bine de patru ani averea apelantelor pe când erau minore, avere consistând în capitaluri în valoare de aproximativ 200000 lei și că numai în urma intervențiilor repetate ale tribunalului de a le consemna, au servit acestora o dobândă de 10%; că e cert că nevoința cotutorilor, cari se ocupau pe acea vreme cu agricultura, de a se conforma avertizărilor tribunalului de a depune capitalurile, nu se poate explica decât prin aceia că le-au întrebuințat pentru satisfacerea nevoilor lor economice, și în folosul lor personal, pentru că dacă aceste capitaluri erau disponibile, nimic nu-i împiedeca să se conforme exigențelor legii și ordinului justiției de a le depune, iar nu să se expună a fi avertizați de tribunal cu sesizarea Parchetului pentru gestiune cu rea credință și în dauna minorilor;

Având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 39) din codul civil, tutorele e dator a administra averea minorilor ca un bun părinte de familie, fiind răspunzător de daune interese în caz de rea administrare; că potrivit dispozițiilor art. 39) și 400 din c. civ. el este obligat a plăti dobândă pentru sumele neîntrebuințate. Ori în specie apelantul ca cotutore, nu se poate prevala de dispozițiile acestor din urmă texte, pentru că, spre a fi considerat ca un bun administrator, el avea obligațiunea nu numai de a conserva dar și de a spori capitalurile plasabile, cu atât mai mult deci nu era îngăduit apelantului să le deturneze de la această destinațiune, întrebându-le în profitul său exclusiv și spre propria sa îmbogățire; că un tutore care se abate de la o asemenea obligațiune ce-i incumbă legea, se găsește în acest caz în situațiunea unui mandatar, care având obligațiunea de a face și nerespectând-o, ea se transformă, conform principiilor codului civil, în daune interese, ce urmează a răspunde persoanei ale cărei interese au fost rău girate cu nesocotirea legii; că e cert că apelantul Găitan, prin procederea sa a produs minorilor un prejudiciu care nu poate fi echivalent numai cu dobânda legală la capitalurile de cari a beneficiat, — prevăzută de art. 1088 c. civ., numai în ipoteza unei obligațiuni de a da, nu și de a face, — ci daunele ce se cuvin minorilor, trebuie să corespundă cu prejudiciul real suferit de dânsii consistând în beneficiul ce l'a avut tutorele și care în realitate se cuvenea minorilor cărora le aparțineau capitalurile întrebuințate la o destinațiune streină de interesele lor; că așa fiind, întrucât avantajii obținute de cotutori cari împlineau de la lege o sarcină gratuită, au fost superioare dobânzilor legale, ei sunt ținuți să le raporteze asupra minorilor în comptul căroră trebuie socotite ca fiind făcute întrebuințările, că avantajele pe cari le-au avut cotutorii consistă cel puțin în diferența de dobândă acordată de ei și dobândă pe care ar fi trebuit s'o p'ă-

tească dacă recurgeau la alte capitaluri decât ale minorilor, fiind cert că capitaluri proprii de întrebuințat n'au posedat, că în această privire, ținând seamă de criza economică ce bântuia țara în anul 1899, e vădit că cotutorii, soții Găitan, n'ar fi avut puțină să-și procure capitalurile necesare pentru satisfacerea trebuințelor lor economice decât răspunzând un procent de 12⁰/₀, minimum de procent ce, la acea epocă după cum se dovedește din certificatul produs de apelanți, anexat la dosar, se putea plăti pentru realizarea chiar al unui împrumut sub garanție ipotecară; că așa fiind e neîndoios că cotutorii prin reaua lor gestiune, au pricinuit minorilor o pagubă consistând în diferența între procentul de 5⁰/₀ și cel de 12⁰/₀, ce ar fi trebuit să'l plătească spre a obține îlesnicile de împrumut necesare și care la totalul capitalurilor deținute de dânsii în intervalul de 4 ani, până ce le au depus treptat ating cifra de 150000 lei, și dacă din această sumă se scade jumătate, întrucât beneficiul a fost împărțit atât de Găitan cât și de soția sa, mai târziu decedată și reprezentată prin ficile sale, apelantele de astăzi, rezultă că partea de daune ce Găitan trebuia să le răspundă reprezintă suma de lei 75.00 cu care urmează a le desdauna pentru repararea prejudiciului ce le-a ocazionat prin reaua administrare a avutului lor;

Având în vedere că, în ce privește celelalte puncte cari formează obiectul reclamațiunii apelantelor și a cererii reconvenționale formată de Găitan raliindune la soluțiunile date de tribunal, adoptate în parte și de majoritatea Curții, suntem de părere a se admite în parte apelul și reclamațiunea d-lor Petrovici și Stănescu, a se condamna apelantul Găitan la plata sumelor de 27374 lei 75 bani, cu procente legale, datorie provenită din gestiunea anterioară căsătoriei și lei 75000 daune provenite din rea administrare, astfel cum s'au stabilit mai sus.

(s) Corneliu Botez

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurenta Ecaterina D. Rădulescu prin d-l avocat Iuliu Dragomirescu.

Ministerul Public prin d-l procuror general Sc. Popescu.

Tutelă. — Controlul și supravegherea Trib. și asupra administrațiunii tutelelor legale. — Art. 526 c. civil.

Tribunalele exercită un drept de control și supraveghere asupra Administrațiunii tutorilor, apreciind în fiecare caz special dacă actul, pentru îndeplinirea căruia tutorel cere aprobarea tribunalului, este sau nu în interesul minorului. Acest drept de control al Tribunalului se aplică și în cazul când tutela este a mamei sau a tatălui, căci acestia pot dispune de banii minorului, ca uzufructuari legali, însă sunt obligați, conform art. 526 c. civil, a-i înapoia la sfârșitul uzufructului. (Cas. s. I, dec. No. 424 din 23 Iunie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra jurnalului C. de apel Constanța No. 313/915).

CASAȚIE S. II

Judele Ocol. Găiceanca cere de a se regulă competența asupra administrațiunii tutelei def. Aneta I. Boloș, prin d-l avocat M. Cristea.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Tutelă. — Instanța competentă. — Domiciliul minorului.

1. Instanța competentă a administra o tutelă este aceea în jurisdicțiunea căreia se află domiciliul minorului,

Tutela dar se va administra la domiciliul tatălui pentru copii legitimi și la acel al mamei pentru copii naturali. (Cas. s. II. decizia civilă No. 133, din 20 Mai 1915, prin care s'a regulat competența și trimis tutela la judec. oc. I Bacău).

CASAȚIE S. III

Recurentul G. St. Dulămița, în persoană.

Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.

Legea pentru constatarea contribuțiunilor directe. — Contravențiune. — Proces-verbal. — Căi de atac. — Apel și recurs. — Neadmisibilitatea revizuirii. — Art. 55, 57 și 93 l. p. constatarea contribuț directe și 288 și urm. pr. civ.

Legea pentru constatarea contribuțiunilor directe arată căile pe care se pot ataca fie hotărârile comisiunilor comunale de impunere, fie procesele-verbale de constatarea contravențiunilor, stabilind numai apelul și recursul. — Din moment ce legiuitorul a determinat căile ordinare și extraordinare de reformare în asemenea materie, nu se mai poate introduce prin interpretare calea extraordinară de retractare a revizuirii, căci dacă s'ar admite această cale de atac, s'ar întârzia rezolvarea litigiilor dintre particulari și fise, ceia ce fiind contrar celerității necesare în această materie, desigur nu a putut intra în intențiunea legiuitorului. (Cas. III 428 din 4 Septembrie 915 prin care s'a respins cererea făcută de G. St. Dulămița de a se revizui și anula decizia Inaltei Curți s. III 340/914)